

ACC. N:R M.11054:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sagan om Ake Bulle.

Det var en gång en käring, som bodde på en ö tillsammans med sin dotter. Käringen hade en helan hoper mäs arvegods. Men dä likesta hon hade dä va de sju guldhönsen, som värpte guldägg och lyktan som lys-te över sju kungariken och täcket, som karpade (talade) i alla fyra hyrne (hörnen). Så va dä en stor skälm, som hette Ake Bulle å han vel-le ryslia gärna komma åt allt dä däringa. Han brukade ofta ro ut te ön i ett tråg å gå där å spekulera på käringens arvegods. Hönsen passade han på å to en gång de var ute å plockade. När käringen för-sto, att hon hade blett å mä sina höns, ble hon rasande å skällde ner Ake Bulle allt va hon orkade. Men han bara sto där å gaspade (bjäbbade) emot henne. Sen ble käringen räddare om va hon hade å låste in dä väl. Men Ake Bulle geck där å strök kring knutarna å försökte tänka ut nåt sätt å komma åt lyktan som lyste över sju kungariken. Ve han geck där å smög, feck han en kväll se, att käring-en å hennes dotter hade satt på grötklampen (= gryta på tre fötter med skaft. Gryta kallade man kokkärl med två öron och grepe) på spi-

ACC. N:R M.11054: 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

sen. Då to han å kröp opp på taket å kastade ner en kappe salt i klampen. När käringen å dottern hade ätet gröten ble de förstås törstia å velle ha vatten. Å dä skulle dottern gå efter i en källa de hade där på ön. " Ta lyktan mä de, så ser du" sa käringen till dottern. Å dä gjorde hon. Just som hon skulle böja sej ner å ta opp vattnet ur källan, passade Ake Bulle på å knuffade henne i vattnet å to lyktan å rodde hem. Men Ake Bulle var inte nöjd ändå utan velle ha täcket som karpade i alla fyra hyrne mä. Nu när käringen inte hade lyktan längre, så kunne ^{han} lättare gå där å smyga kring stugan om kvällarna. Å en gång fick han se, att käringen låg sjuk vid spisen på ett par stolar å täcket hade hon på se. Då gick han å skaffade se en krok mä långt skaft å sen spetade han opp på stuetaket å skulle dra täcket te se genom skorstenen. Men Ake Bulle kunde inte få opp täcket utan dä ble i stället käringen som dro ner Ake Bulle i spisen. Å käringen te å skälla på honom för att han hade vatt så le å stulet ifrå henne. " Å nu kommer du, din fasen, å vell ta täcket ifrå me också. Va sa ja göra mä de ?" Jo, mä sa ja si er, moster lella, va I sa göra. I sa ta å ella ugnen rektit

rö å mens I gör dä,sa I lägga me på gåren insvept i täcket,så ja bler rektit kall,innan I stoppa in me^b ugnen,så plåjas ja mer." Käringen jore som Ake Bulle hade sagt.Men mens hon geck där å donade(ordnade) försvann Ake Bulle mä täcket.Å när käringen letade ätter honom,va han redan långt ute på sjön.Där feck hon se honom ro i sitt tråg för brinnande livet.Hon skrek efter honom allt va hon orkade:"Ake Bulle,Ake Bulle,va sa ja göra mä de?" Så fann hon på dä,att hon satte ner röven i vattnet å sa:"Röv,röv,dreck vatten! Röv,röv,dreck vatten!"Å hon sögte se allt vattnet,så dä ble alldeles torrt å Ake Bulle ble ståanes mä sitt tråg.Nu va dä illa för Ake Bulle,men han fann på rå.Rätt va dä va säjer han:" Hör I moster lella,si där ä en vacker stjärna på hemmelen"! Käringen sulle förstås va kveck å vria på se å si stjärnan;å ve hon jore dä,sprack hon å allt vattnet strömmade ut.